

ječ, mi smo dužni vjerovati i nasljedovati je...» (15). Zato on priznaje: »Čim sam povjerovao da postoji Bog, shvatio sam da ne mogu drukčije nego živjeti samo za njega« (18). Da, živjeti, jer vjera je cjelovit čin čovjeka. »Molitva nije u tome da mnogo govorimo, nego da mnogo ljubimo« (24). »A ne možemo ga ljubiti a da ga ne nasljedujemo« (64). Jer, smatra ovaj svetac naših dana, »Bog se čitav daje onome tko se i njemu čitav daje« (24). Zato treba poći k Isusu Kristu. »Vratimo se Evanđelju. Ako ne živimo Evanđelje, Isus ne živi u nama« (39). A Isus je živio u tom suvremenom pustinjaku. On je imao vjeru »koja briše sve mogućnosti po kojoj riječ nemir, opasnost, strah gube smisao; koja čini da koračamo kroz život smireno, mirno, puni duboke radosti kao dijete u majčinoj ruci« (25). I zato je mogao zahtijevati od drugih da »cijelim svojim životom viču Evanđelje« (68). I žudi su ga poslušali. On je postao začetnik novoga duhovnog pokreta koji već broji nekoliko muških i ženskih kongregacija, svjetovnih instituta, udruženja svećenika i laika.

Uzeti Isusa Krista ozbiljno, bez prekrajanja na naše uske horizonte, to je poruka ove vrijedne knjige. Uzeti Isusa kao osobu, a ne kao ideju. To provocira, to privlači i samo to pali vjeru. Jer, ideje nas mogu ostaviti ravnodušnima, pred osobom smo nemoćni. Isus Krist kao osoba ne može se mimoći. Možemo ga u sebi ubiti ili ga potpuno prihvatiti. Oba puta imaju međutim još šansu da dovedu Kristu. Mlakost je uvijek najopasnija, jer ona nije put. Jeka je to misli iz Knjige Otkrivanja. U ovoj maloj knjižici čut ćemo jeku cijelog Evanđelja i nećemo moći ostati ravnodušni.

Tomislav Ivančić

D. MONGILLO, Apostolat laika, izdanje IZVORA ISTINE, dominikanci Korčula, 1972, str. 1—170.

Propovjednička revija IZVORI ISTINE ustrajno pruža gradivo propovjednicima i gladnima zdrave nauke. U ovom br. 7. svojih izdanja od str. 6—95. nalazi se prijevod djela APOSTOLAT LAIKA što ga je napisao uvaženi pisac Dalmacij Mongillo O. P.

Od str. 95—163. pružaju se kratki obrasci propovijedi homilija »A« od Uskrsnuća do Došašća. Na kraju, od str. 165—171, navode se neki primjeri kao didaktičko pomagalo da propovjedi budu zornije, privlačnije, vjernicima pristupačnije.

Od kapitalne je važnosti prvi dio o laicima. U uvodniku se konstatira kako smo »mi katolici danas podijeljeni, mrvimo vjeru, tvorimo i proširujemo pukotine Crkvi«. Da se to ne dogodi, kad se radi o određivanju uloge laika u Crkvi, potrebno je jasno odrediti granice autonomije laika da se ne upadne u laicizam. I na laicima je dužnost da primaju pouku odzgo, da se pokoravaju vodstvu hijerarhije, a ne da zauzimaju borben stav prema njoj.

Značajan je u tom pitanju govor Pavla VI održan 20. III 1971. Crkva je prema laicima u svojoj sredini zauzela stav od početka. Crkva kao jedinstvena zajednica u sebi uključuje osnovnu jednakost, zajedničku svijest pripadnosti Kristu. Međutim, Crkva posjeduje i svoju organsku strukturiranost, strukturirani organizam. Kao takva ona posjeduje razne dijelove, organe, razne funkcije. Na ovu se razliku ne smije nikada zaboraviti (LG br. 32—33).

Suviše nije i govoriti kakvih sve patoloških pojava ima u odnosu laika prema hijerarhiji. Najbolnija je pojava rušenja jedinstva, sloge i solidarnosti, pretjerana autonomija na štetu zajedničke svijesti i autentične kršćanske savjesti. Nema sumnje da i laicima treba pokazati povjerenje. Povjerenje ima opravdanja jedino ako se laici pokažu zreli i vjerni Crkvi. Ako je nastup laika u skladu s naučavanjem Crkve i u duhu odgovorne pripadnosti Crkvi, njihova se suradnja očekuje na svim područjima u svijetu, u ovozemnim poslovima, u javnom životu.

Kod nas je mnogo toga napisano o laicima ili vjernicima i njihovu položaju u Crkvi kao i o njihovu odnosu prema van. Mnogo je napisano, ali premnogo ima nejasnih, dvoznačnih, sumnjivih pozicija. U ovoj knjizi nalazimo autentičnu nauku. Ona je jasno izražena, nedvosmisleno iznesena, pa je svom dušom preporučamo. U njoj se ne može »loviti u mutnom«, kao u nekim spisima o tom pitanju kod nas. Ona je principijelno kristalna, u zaključcima određena, uvijek prožeta onim »sensus fidei«.

Nacrte homilija napisali su različiti autori. Ono što im je zajedničko jest ispravnost ideja. Stil je različit. Naglasci također. Svaki će propovjednik uzeti što mu više pristaje. Usluga koju su pružili, nema sumnje, velika je. Stoga izdavačima HVALA. Možda bi kazalo na kraju knjige bilo od koristi.

J. K.

DANICA 1973. Hrvatski katolički kalendar. Izdavač: Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb.

Ovogodišnja »Danica« svojim oblikom, tematikom i aktualnošću ostaje vjerna prethodnim godišnjacima Hrvatskog književnog društva sv. Ćirila i Metoda, kalendarima koji su postali omiljeno štivo u hrvatskim katoličkim kućama a napose u domovima naših seljaka i radnika. Njezin mozaički oblik prilagođen je čitateljima iz širih slojeva našeg naroda. Sigurno da izbor »od svega pomalo«, kako naglašava u uvodnoj riječi glavni urednik R. Grgec, predstavlja sužavanje i reduciranje na račun svih onih i svega onoga što bi zasluživalo dublji osvrt i veću pažnju, ali upravo ta kratkoća, preglednost tema i jasnoća izraza daju Danici posebnu draž. Upravo to čini Danicu jednostavnim, aktualnim i informativnim kalendarom.

Novost ovogodišnje Danice jest njezin poseban dio posvećen djeci i najmlađima. Znači li to povratak na svijetle tradicije Društva sv. Jeronima koje je u svojoj plodnoj, dugogodišnjoj izdavačkoj djelatnosti izdavalo vrlo zanimljive dječje knjige i popularni časopis »Mala mladost«?! Dok se mjesečnik »Mali koncil« uspješno afirmirao u dječjem svijetu u nas, dotle se dječjoj knjizi posvećuje vrlo malo pažnje. Zato treba, voditi više računa o mladima. Koliko god bile lijepe ove stranice posvećene našim najmanjima, ipak moramo reći da je 16 stranica premalo za one o kojima piše Tin Ujević: »Velik sam bio dok sam bio dijete.«

Netko je lijepo rekao: »Bolje je reći čovjeku toplu riječ 'hvala' za života negoli mu podići spomenik poslije smrti.« Svojim živim suradnicima i hrvatskim književnicima (iznimke: M. Mayer i nedavno preminu-

li T. Smerdel i Stefa Jurkić), Danica se na prvim stranicama odužuje bilješkama o njihovu životu i radu. To su: V. Deželić ml., A. Matasović, Mara Svel-Gamiršek, A. Darmati, A. Jakšić, I. Balentović, K. Mlač, M. Valdižić i S. Krčmar. Naravno da skućeni prostor nije dozvolio osvrnuti se na sve koji su to zaslužili.

Obiteljsku i bračnu problematiku sadašnjice prikazali su Ž. Kustić, S. Bošnjak i M. Srakić, a pitanje svećeničkog celibata obradio je R. Grgec.

U povodu 400-obljetnice hrvatske seljačke bune Matije Gupca V. Dorčić piše o »pobjedi pobijeđenih« kao najuzvišenijem misteriju povijesti. Naš mladi pjesnik Josip Čosić u pjesmi »Stubička ruža« donosi jedno od svojih najljepših i najsugestivnijih pjesničkih ostvarenja. Seljak M. Krstin iz Drenja kod Đakova opjevao je na svoj način smrt velikog hrvatskog seljaka puntara.

Uz 150-obljetnicu rođenja čovjeka koji je »razgovarao sa sultanom i carevima« — fra Grge Martića, svećenika, vjernog sina Katoličke Crkve i hrvatskog naroda, piše S. Velebit.

Slavnu i tragičnu prošlost naše Domovine oživljuju napisi o gradovima Varaždinu, Medvedgradu, Bosiljevu (ovaj posljednji iz pera seljaka Stanka Svibena), dok nam Jankovac u Slavoniji, otok Cres, Velebit i gradovi južne Hrvatske iz pera F. Pipinića, M. Božićevića i N. Bičanića dočaravaju ljepotu Lijepe naše.

Nekoliko stranica posvećeno je i športu s osvrtom na olimpijske sportske igre.

Na stranicama Danice susrećemo imena pjesnika Joje Ričova, Mirka Valdižića, Ivana Radoslovića, Augusta Ćarmatija, Ante Jakšića, Marije Barbarić-Fanuko, Josipa Berka — čije je radove već objavila hrvatska književna revija Marulić — i mnogih drugih.

Ostajući vjerna hrvatskom selu, Danica posvećuje nekoliko stranica poljoprivrednom stanovništvu.

Dodamo li tome i vrlo ukusnu opremu kalendara i vrlo snažnu simboliku na koricama koju je izradio akademik slikar Josip Bifel kao i na unutrašnjoj strani korica otisnut katalog najnovijih izdanja HKD sv. Ćirila i Metoda, možemo Danici poželjeti sretan put u svaki hrvatski katolički dom sa željom da postane njegovim najdražim štivom.

J. Kolarić